

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. szeptember 10.
(csütörtök)

Szepesy László

KITARTÓAN FUSSATOK!

Énekek: 23, 158

Alapige: Zsidók 12,1

„Annak okáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, köszönjük, hogy a zsoltárossal együtt vallhattuk meg, hogy a Te juhaid és a Te nyájad tagjai lehetünk a Te irgalmadból és kegyelmedből, igazi élő hit által. Köszönjük, hogy nem magunkra mutatott ez a zsoltár, hanem Rólad beszélt, hogy olyan vagy számunkra, mint egy pásztor. A Te csodálatos munkáidról, amelyeket a mi életünkben viszel véghez, mikor táplálsz, vezetsz bennünket minden nehézségben, a halál árnyékának völgyében. Vagy bőségben gondoskodsz rólunk ellenségeink előtt is. Köszönjük, hogy az, ami Dávid bátorítása volt, hogy a Te jelen voltod és a Te személyed mindig bátorító, erőt adó a Tieid számára, ez számunkra is ugyanolyan igazság és valóság lehet a mindennapok során. Hisz Te vagy a lényeg, Urunk, és az, hogy Veled éljünk, Benned éljünk és Téged kövessünk.

Hálát adunk Neked, hogy a mai napunk is Veled telhetett el, hisz ma is hű voltál, ma is megáldottál bennünket azzal az áldással, amelyet tökéletes életeddel Te érdemeltél ki. És ma is Tőled kaptunk kegyelmet, bűnbocsánatot, mert meghaltál értünk.

Köszönjük Neked, hogy most is ez a reménységünk, hogy itt vagy Szentlelked és igéd által. Kérünk is, hű Pásztorunk, szólalj meg, szólíts meg bennünket személyesen. Minket pedig Lelked által tégy alkalmassá arra, hogy meghalljuk a Te szavadat, és azt meg is cselekedjük, hogy hallgassunk valóban Rád, és az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói, követői hadd lehessünk. Így kérünk, áldd meg mai együttlétünket, tedd számunkra, szeretteink és a körülöttünk élők számára is áldássá, neved számára pedig dicsőségessé.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Gyakran előfordul, hogy valaminek a hatására nagy elhatározások születnek meg bennünk, és nagy lendülettel kezdünk el valamit. Gondoljuk például az újévre, amikor valaki elhatározza: mostantól minden reggel sportolni, futni fogok. Megveszi a futócipőt, az új sportruhát a boltban, letölti a telefonjára a futóprogramot, mert anélkül nem lehet futni, és aztán nekilát a dolognak. Az első héten még tele van az ember lelkesedéssel. Aztán jön egy extrán hideg nap, amikor havazik, és minden csúszós, és akkor az a nap kiesik. Aztán majd jön egy fárasztó nap a munkahelyen, vagy egy éjszaka, amikor nem sikerült jól kialudni magunkat, aztán kimarad 1-1 nap. A kezdeti lelkesedés alábbhagy, egyre több akadályát látjuk a futásnak, mintsem előnyét, és előbb-utóbb kimarad akár egy egész hét is. A végeredménye ennek a folyamatnak az lesz, hogy lassan a futócipő ott marad a szekrényben. A kezdés sokszor könnyű, Testvérek, a kitartás viszont nehéz.

Valami hasonló figyelhető meg a keresztyén hitéletben is. Vannak pillanatok, alkalmak, amikor mélyen megrendülünk az igét hallva, Isten személyesen megszólít minket egy személyes beszélgetésben, egy bibliaórán, egy evangélizációs héten, egy csendeshéten. Ilyenkor szoktuk teljes szívünkből mondani: Uram, mostantól komolyan követni akarlak Téged! A kezdeti felbuzdulás után azonban jönnek a hétköznapok. Hétfő reggel fel kell kelni, munkába/iskolába kell menni, ahol nehéz emberekkel kell gyakran együtt tölteni az egész napot. Folyamatosan fáradtak vagyunk, lehet, hogy a családunkban vagy a házasságunkban feszültségek támadnak. Folyamatosak a kísértések, a szívünk, kívánságaink és a világ vonnak, csábítanak minket. Az imádságban kezdünk megrestülni, egyre kevesebb mindenért tudunk hálát adni, vagy egyre kevesebb emberért könyörgünk. Lassan elmaradnak az Úrral töltött csendességek, viszont annál többször találkozunk megszokott bűneinkkel. És egyszer csak világos lesz számunkra, hogy nemcsak elindulni, hanem folytatni, futni is kellene. Futni kellene tovább. Ezért mondja a Szentírás a felolvasott igeversben: „*Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.*” A keresztyén élet, Testvérek, nem százméteres sprint, hanem maraton. Nem az a kérdés csupán, hogy elindultál-e, hanem az is: futsz-e még?

A Biblia a felolvasott szakaszban egy futó képét állítja elénk. A futó nem azért fut, hogy ugyanott és egy helyben maradjon. A futó haladni akar előre. Van előtte út, amit Isten kijelölt számára, amire ráléphet. Van célja, ami felé tartson, ahova megérkezhet. A futásának van iránya, és a térkép – Isten igéje – segít neki. A Zsidókhoz írt levél szerint a keresztyén életünk ilyen futás. A hit nem egyszerűen azt jelenti, hogy valaki elfogad bizonyos igazságokat, amik egy könyvben le vannak írva. Nem egyszerűen azt jelenti, hogy tudja a keresztyén válaszokat az élet nagy kérdéseire, vagy hogy vasárnap templomba jár. A hit járást, futást jelent. Engedelmességet és előrehaladást.

A Zsid 11 fejezetének hősei nem pusztán hittek valamit, hanem hittek és cselekedtek és éltek: Noé bárkát épített, Ábrahám elindult, otthagyva megszokott életét és életmódját, Mózes elhagyta Egyiptomot, Isten népe átkelt a Vörös-tengeren, és sorolhatnánk. A bibliai hit élő, aktív, gyümölcsöző hit.

Amikor a gyerekek megtanulnak biciklizni, egy alapvető szabályt a kezdet kezdetén jól megjegyeznek, és ezt meg is tapasztalják saját bőrükön: amikor a kerékpár halad, könnyebb megtartani az egyensúlyt. De amikor teljesen megáll, az egyensúlyozás hirtelen nehezebbé válik. A keresztyén élet is ilyen. Amikor valaki előrehalad

az engedelmességben, amikor naponta keresi Istent, amikor harcol a bűn ellen, amikor használja az Isten által nekünk adott kegyelmi eszközöket, akkor az életünk halad. De amikor valami miatt megállunk, és azt mondjuk: én már régóta hívő vagyok, én sok mindent tudok, majd egyszer újra komolyabban veszem, akkor veszélyes állapotba kerülünk, akkor ingadozunk, veszítjük el az egyensúlyt. A keresztyén életben nincs olyan pont, ahol azt mondhatnánk: megérkeztem, most már hátra dőlhetek. A verseny, a futás – e szerint az ige szerint – hitéletünk része és életünk végéig tart.

Figyeljük meg, hogy mit mond az apostol. Az előttünk álló versenyről beszél, és azt mondja, hogy azt végig kell futni. Isten minden gyermekének van egy kijelölt útja, amelyen végig kell mennie, végig kell futnia, küzdenie. Gyakran kísért meg minket az, hogy más pályán szeretnénk lenni, mint amit Isten ad elénk! Talán mindannyian ismerünk olyan embert, aki állandóan mások életét nézi. Esetleg lehet, hogy velünk is előfordult már ilyen. Bezzeg neki könnyű! Neki jobb a házassága. Neki jobb gyermekei vannak. Neki könnyebb munkahelye van. Neki több pénze van. Neki nincs ilyen betegsége. Neki nincsenek ilyen problémái. És miközben állandóan mások pályáját nézzük, elfelejtünk a sajátunkon futni.

Képzeljünk el egy akadályfutó versenyt, amelyen ugyebár minden versenyzőnek megvan a fehér vonalakkal kijelölt pályája az azokra helyezett saját akadályokkal, amelyeket át kell ugrania. Mit szólnánk hozzá, ha a verseny alatt az egyik futó egyszer csak megállna, átmenne a szomszédos pályára, és azt mondaná: ez a pálya jobbnak tűnik nekem? Én itt akarok inkább futni. Ráadásul a sporttársa néhány akadályt el is döntött már. Mi történne? Azonnal kizárnák a versenyből. A keresztyén életben is sok nyugtalanságunk abból fakad, hogy nem akarjuk elfogadni azt az utat, amelyet Isten ad elénk. Talán egy nehéz családi helyzetet, egy beteg családtagot, egy hitetlen rokont vagy egy nehéz munkahelyet, anyagi helyzetet, válságot, vagy a magányt. Sokszor ezek mondatják velünk: Uram, miért nekem kell ezt cipelnem? Miért erre kell haladnom? De az ige nem azt mondja: válaszd ki azt a pályát, amelyik a legkényelmesebbnek tűnik számodra! Hanem mit mond? Azt, hogy fussuk meg az előttünk levő küzdőteret! Nem szabad egyszerűen azt gondolnunk, és naivitás is lenne részünkről azt hinnünk, hogy ha megváltoznának a körülményeink, akkor sokkal jobb keresztyének lennénk. Isten gyakran éppen a jelenlegi körülményeink között akar tanítani, fegyelmezni és megszentelni minket. Pont ezért Isten nem azt akarja, hogy életedet folyamatosan másokéval hasonlítgasd össze. Nem fogja azt kérdezni tőled, hogy a te pályád miért nem olyan, mint másé. Hanem a kérdés, amit most ezen az igén keresztül is feltesz nekünk, az, hogy hűségesen futod-e azt az utat, amelyet az Úr adott neked.

A következő dolog, amire ez az ige emlékeztet és fel is szólít minket, az, hogy futás közben tegyünk félre *„minden akadályt és a megkörnyékező bűnt”*. Fontos, hogy megértsük, az ige nem azt mondja, hogy minden akadály bűn. Tehát itt akadályról és megkörnyékező bűnről beszél, de nem kell a kettőt azonosítani, mert nem minden akadály bűn az életünkben, hanem azt mondja az apostol, hogy minden akadály veszélyes, mert gátol, akadályoz minket a futásban.

Az itt szereplő görög szó, amit egyébként akadálynak fordítottak, terhet és súlyt is jelent. Gondoljuk végig, hogy mit jelent ez. A futó nem vesz fel felesleges dolgokat magára. Képzeljünk el egy maratoni sportolót. Ott áll a rajtnál. Az egyik kezében egy jól megrakott, nehéz bőrönd. A hátán egy hatalmas hátizsák. A zsebében jó súlyos kulcscsomó. A nyakában még egy fényképezőgép is lóg. Lehet így futni, Testvérek?

Természetes, hogy nem! Hiába ragaszkodik ezekhez a dolgokhoz, amelyek egyébként nem biztos, hogy rosszak magukban, de nem a futáshoz valók. A Zsid 12,1 egyik nagyon komoly kérdése ez, hogy mik azok a terhek, amelyeket hordozunk, és amelyek akadályoznak minket az Istennek való élésben, a futásban, az engedelmességben. Vannak dolgok, amelyek önmagukban nem bűnösek, de neked mégis teherré válhatnak. Például képzeljünk el valakit, aki azt mondja: nekem nincs semmi bajom a telefonommal. Csak használom. De mit is jelent ez valójában, ha megvizsgáljuk az illető életét? Azt, hogy reggel azzal ébred, este azzal fekszik. Evés közben is pörgeti a híreket, és miközben másokkal beszél, időnként ránéz. Bibliát olvasna, de pittyeg a mobil, jött valami értesítés, na ezt gyorsan megnézem, és aztán a percek csak úgy szaladnak és rohannak. És amikor este lefekszik, azt mondja: ma megint nem volt időm imádkozni. Valóban nem volt? Vagy volt valami, ami elfoglalta azt az időt, amit erre kellett volna fordítani, és elvonta a figyelmünket?

A kérdés nem egyszerűen az, hogy ami teher és akadály az életünkben, az bűn-e. Hanem hogy segít-e nekem a futásban? Közelebb visz-e Krisztushoz? Élesebbé, hatásosabbá teszi-e a lelkiismeretemet? Segít-e az imádkozásban? Növeli-e az ige utáni vágyakozásomat? Vagy netalántán lassít? A *„teher”*, amiről az ige beszél, olyan dolog, amely eltompítja a lelkiismeretünket, csökkenti a lelki étvágyunkat, elvonja az időnket és az erőnket Istentől kapott feladatainktól, szolgálatainktól, és elfojtja az imádkozás lelkületét bennünk.

Személyesen kell megvizsgálnunk magunkat, hogy milyen terheket hordozunk. Miért? Azért, mert ami az egyik embernek nem jelent különösebb akadályt, az a másik számára komoly teher lehet. Valakinek a túlzásba vitt munka, másnak a szórakozás ilyen akadály. Valakinek a pénz, valakinek egy kapcsolat, másnak a sport, a lustaság, a folyamatos pörgés, az állandó elfoglaltság és még sorolhatnánk. Nem kérdezhetjük meg nagy általánosságban, hogy mit szabad és mit nem hordani, hanem személyünkre szabva kell ezt, önvizsgálatot tartva megvizsgálni, és feltennünk a kérdést: mi akadályoz engem abban, hogy hűségesen, kitartóan fussam a nekem adott pályát?

Fontos azt is észrevennünk, hogy az ige megkülönbözteti az akadályt és a megkörnyékező bűnt. Miért? Mert a teher és a bűn nem feltétlenül ugyanaz. Vannak dolgok, amelyeket azért kell félretennünk, mert akadályoznak minket. De a bűnt nem egyszerűen azért kell félretenni, mert lassít, hanem mert a bűn azért veszélyes, mert el akar minket téríteni a helyes pályáról. Nem lelassítani, hanem eltéríteni akar. Az ige azt mondja: *„a megkörnyékező bűnt*”. Az itt szereplő görög kifejezés azt jelenti, hogy könnyen körülvesz és körbevesz minket. Milyen szemléletes kifejezés! A bűn körülvesz, körbefon minket, rátekeredik az ember életére. Főként, ha nem foglalkozunk vele.

Ha valaki tavasszal gyönyörű kertet szeretne, akkor magokat vesz, virágokat ültet, öntözi azokat. De mi történik akkor, ha a gyomokkal nem foglalkozik? Ha azt mondja: nem akarok folyton gazolni és kapálni, inkább csak a szép virágokra figyelek. Mi lesz ennek a vége? Az, hogy a gazok lassan elfojtják a virágokat. Nem azért, mert a kertész ne szeretné a virágokat, nagyon is szereti, hanem azért, mert nem irtotta ki azt, ami megfojtotta őket. Sokan szeretnének szent életet élni. Szeretnének többet imádkozni, jobban szeretni Krisztust, közelebb kerülni Istenhez. Szeretnének többet engedelmeskedni, türelmesek, együttérzők lenni, szeretni felebarátainkat. De közben vannak bűnök, amelyekhez ragaszkodunk. Harag, keserűség, tisztátalan vá-

gyak, irigység, folyamatos zúgolódás, pletykálkodás, büszkeség, és sorolhatnánk, hogy mennyi minden van jelen a mindennapjaikban, a szívünkben, és nem kezdünk velük semmit. Közben azonban azt kérdezzük: Uram, miért nem növekszem? Talán azért nem, mert nem lehet úgy futni, hogy közben valami a lábunkra van tekeredve. És erre figyelmeztet az apostol: a megkörnyékező, rád fonódó bűnt félre kellene tenni.

A bűnök közül az egyik leggyakoribb, ami akadályoz minket a futásban, a hitetlenségünk. Az igazi hitet akadályozó hitetlenség. A Szentírás számtalan története arról tanúskodik, hogy a nehézségek között a saját hitetlen szívünk képes megkötözni és elcsüggeszteni bennünket. És milyen gyakran ez történik velünk! Isten azt mondja: bízzunk Benne! A szívünk pedig azt mondja: de mi lesz, ha nem sikerül? Isten azt mondja: megtartalak! A szívünk pedig azt mondja: de ez túl nehéz. Isten azt mondja: *„elég neked az én kegyelmem”*. A szívünk azt mondja: talán másoknak elég, de nekem nem. Testvérek, a hitetlenség nem egyszerűen bizonytalanság. A hitetlenség azt jelenti, hogy Isten igazságával szemben a saját félelmünknek adunk nagyobb hitelt. És ez az, ami minden egyes nap megkörnyékez bennünket. Pont ezért figyelmeztet minket arra az Úr, hogy *„vigyázzatok, atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon”* (Zsid 3,12). A bűnökkel, akadályokkal, terhekkel való harc a mindennapi hívő életünknek része, és fontos, hogy ezt elfogadjuk, ne kerüljük, hanem gyakoroljuk magunkat benne.

A következő dolog, amire felszólít minket az apostol, hogy *„kitartással fussuk”*. Érdekes megfigyelni, hogy nem azt mondja Isten, hogy gyorsan fussatok, sem azt, hogy látványosan, másokat megelőzve. Azt mondja: kitartással. És ez nagyon vigasztaló, Testvérek! Vannak keresztyének, akik úgy érzik, hogy ők nem haladnak olyan gyorsan, mint mások. Lehet, igazuk van. De az ige szerint nem a másik futó sebessége a kérdés, hanem az, hogy még a pályán vagy-e, kitartasz-e, feladtad-e már a versenyt vagy nem.

Gondoljunk arra, hogy egy hosszútávfutó egy verseny során mi mindenen megy keresztül, a futás során miket érez, tapasztal meg. Például nem mindig érzi magát erősnek. Van olyan útszakasz, amit könnyen teljesít, gyorsan fut rajta, és van olyan, amely lassabban, nehezebben megy. Van, amikor már fájnak a lábai a futónak, és arra a pontra is eljuthat, hogy úgy érzi, már nem bírja tovább. De nem áll meg! Hanem mit tesz? Lassan, lehet, hogy nehéz léptekkel, talán nem olyan gyorsan, mint korábban, de továbbmegy, kitart. A hitéletünkben is érezhetünk így, Testvérek. Valaki mondhatja: elfáradtam, sok megpróbáltatáson mentem keresztül, sokat csalódtam már. Lehet, hogy azt is érzi és mondja: Uram, én már nem bírom úgy, mint régen. Az ige nem azt mondja, hogy ebben az esetben bizonyítsd be, milyen erős vagy. Hanem azt: kitartással fuss! Lehet, hogy ma csak egy nehéz lépést tudsz megtenni, de amihez van erőd, tedd meg. Lehet, hogy csak annyit tudsz mondani, mint a vámszedő a templomban: *„Légy irgalmas nékem, bűnösnek!”* Vagy még ennél is kevesebbet: Uram, segíts! Akkor mondd ki, ha ehhez van erőd. Lehet, hogy ma nem élsz át nagy lelki élményeket, de menj tovább engedelmességben, mint József is tette először rabszolgaként, majd aztán börtönfogolyként. Kitartott, tovább ment. A kitartás nem mindig látványos. Néha a kitartás azt jelenti, hogy valaki akkor is imádkozik, amikor nincs kedve, vagy akkor is megbocsát, amikor fáj neki ez, mert nehezen megy. A kitartás néha az, hogy akkor is igazat mondunk, amikor az veszteséget jelent számunkra, és súlyos következményekkel jár. A kitartás az, hogy akkor is elmegyek az istentiszteletre, amikor fáradt vagyok, akkor is olvasom az igét, amikor nem érzem

Isten közelségét, és akkor is bízom Istenben, amikor még nem látom a megoldást. Testvérek, a kitartás Istenhez való ragaszkodás minden helyzetben.

És végül nézzük meg az igevers egyik leggyönyörűbb részét, ami bátorít minket a kitartásra. Azt olvassuk: *„a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül”* minket. A Zsid 11-re utal az apostol, Noéra, Ábrahámra, Sárára, Józsefre, Mózesre, Ráhábra és a többiekre, akikkel találkozunk ebben a fejezetben. Mit üzen nekünk az ő hitük és életük? Nem azt mondja az ige, hogy ezek az emberek tökéletesek voltak, hanem, hogy Isten hű volt hozzájuk. Nem azt, hogy nekik könnyű volt, hanem azt, hogy meg lehet maradni Istenben a nehézségek között is. Noé azt mondja: akkor is lehet hinni Istennek, amikor mindenki más mást gondol, amikor egy olyan nemzedékben élsz, amelyre az ítélet vár. Akkor is lehet hinni, még ha egyedül is vagy a hiteddel. Ábrahám azt üzeni: akkor is el lehet indulni, amikor még nem látod a teljes utat és a célt, akkor is lehet bízni. Mózes azt mondja: le lehet mondani a világ kincseiről, ha Krisztust nagyobb gazdagságnak tartod. A hit hősei nem azért állnak előttünk a Szentírásban, hogy őket csodáljuk, hanem azért, hogy megtanuljuk: Isten ugyanaz. Ugyanaz volt velük, és ugyanaz ma velünk is. A hit útja nehéz, de nem járhatatlan út. Mások is jártak már rajta előttünk. Mások is sírtak, féltek, küzdöttek, hordtak nehéz terheket, de Isten megtartotta őket. A *„bizonyságok nagy fellege”* kifejezés bátorításul van leírva számunkra. Azt üzeni, hogy nem vagyunk egyedül, mások előttünk ugyanazokon a harcokon mentek keresztül, mint mi, és hit által kitartottak és megtartattak, mert Isten hű volt hozzájuk.

A mai ige fényében pont ezért nem az a legfontosabb kérdésünk, hogy milyen messze vagyunk még a céltól, hanem az, hogy mi akadályoz most engem a futásban. Van-e teher, amelyet le kell tenned? Van-e valami, ami túl sok időt, figyelmet és erőt vesz el tőled? Van-e bűnöd, amelyet dédelgetsz? Van-e hitetlenség, amely miatt nem mered Istenre bízni magad? És van még egy kérdés, Testvér: futsz-e még? Ezzel kellett volna kezdeni. Nem az a kérdés, hogy lassan vagy gyorsan, fáradtan vagy erőtől duzzadva, hanem hogy futsz-e még. Törekszel-e arra, ami előtted van, ahogy Pál mondja? *„Amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, … célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”*

És itt érkezünk el a következő vers elejéhez, amely tulajdonképpen megmutatja nekünk, honnan kapjuk meg az erőt a kitartásra és a futásra. Mert ez alapvető kérdés: honnan lesz hozzá erő? A Zsidókhoz írt levél szerzője azt mondja, hogy nézzünk fel Jézusra, *„a hitnek fejedelmére és bevégzőjére”*. Figyeljük meg: nem egyszerűen azt mondja, hogy fuss, sem azt, hogy szedd össze magad, légy erősebb, koncentráltabb, próbálj jobban kitartani! Hanem azt mondja: nézz Jézusra, legyél Őbenne! Mert ha csak önmagunkra nézünk, előbb-utóbb kimerülünk és elfáradunk. Ha az akadályainkra nézünk, elcsüggedünk. Ha a bűneinkre nézünk, akkor szégyen tölt el minket. Ha a saját gyengeségünkre nézünk, azt mondjuk: én ezt nem tudom végigcsinálni. Ha pedig más keresztyénekre nézünk, előfordulhat, hogy összehasonlítjuk magunkat velük, és arra jutunk: ő milyen erős, én pedig milyen gyenge vagyok.

Ezért ezeket nem mondja az ige, hanem azt mondja: nézz Jézusra! Ő a hitünk fejedelme: Ő az, aki előtted járt mindenben, mert a fejedelem előtte jár népének, vezeti azt. Ő nemcsak azt mondja, hogy „fuss!”, hanem maga végigfutotta előttünk már a pályát. Ő ismeri a fáradtságodat, az elutasítást, amelyben részed van, a szenvedésedet, a kísértést, a fájdalmakat. Ő ezeket megtapasztalta. Végig ment. Ismeri azt, hogy milyen nehéz az engedelmesség útján, a keskeny úton járni.

És Ő a hitünk bevégzője is. Mert Ő a forrása, végig megadója és bevégzője. Nemcsak elkezdi bennünk a hit munkáját, hanem el is végzi. Nem nekünk kell saját erőnkből eljutnunk a célig, Testvérek. Aki elkezdte bennünk a jó munkát, az el is végzi azt. Ezért a keresztyén élet nem abból áll, hogy egyre jobban megtanulunk önmagunkra támaszkodni, hanem abból, hogy egyre jobban megtanulunk Jézusra nézni, és Őbelőle erőt és hitet kapni. Amikor nehéz elengedni egy bűnt: nézz Jézusra! Amikor elfáradsz a szolgálatban: nézz Jézusra! Amikor úgy érzed, hogy nincs erőd továbbmenni: nézz Jézusra! Amikor a saját életed terhei alatt roskadozol: nézz Jézusra! És amikor már nem látod tisztán a célt, miért is csinálod ezt, mit ígért az Úr: nézz Jézusra! Mert a hit futása nem úgy történik, hogy állandóan azt kérdezzük: van-e még bennem elég erő? Hanem úgy, hogy azt kérdezzük: ki járt előttem? Ki tart meg? Ki visz el egészen a célig? És minden esetben a válasz: a mi Urunk Jézus Krisztus. Ezért kell szüntelen Őrá néznünk.

Ezért tegyünk le minden terhet, vessük le a bennünket oly könnyen behálózó bűnt, fussuk kitartással az előttünk levő pályát, és mindeközben ne magunkat nézzük, ne a világot, ne a teljesítményt, hanem Jézust. *„Az odafelvalókkal törődjetek.”* Nekünk Ő az, aki odafent van. Ő a kincs. Nem az a reménységünk, hogy mi egyedül végig tudjuk futni, hanem az a reménységünk, hogy Jézus a mi hitünk fejedelme és bevégzője, ezért nekünk Őrá kell támaszkodni, Benne kell bízni! És ebből fakad a hívő ember ereje, Krisztusból, az elég kegyelemből, amit megmutat. Pál is felismerte, hogy nem bennem van az erő, hanem az én erőtlenségemen keresztül az Úr ereje látszódik meg, Őbenne van, ezért kell Őhozzá fordulni szüntelen. Adja az Úr és a Szentlélek, hogy minden nap emlékezzünk erre, és gyakoroljuk ezt, Testvérek. Őrá nézzünk, és Benne bízzunk!

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy már a zsoltáros is arra emlékeztetett minket, hogy a juh a nyájban a pásztorra figyel folyamatosan, az ő szavát lesi, hallgatja, és annak engedelmeskedik. Egyszerű módja annak, hogy hívőként hogyan éljünk, folyamatosan Rád figyelve, de mégis a gyakorlatban annyi akadályba ütközünk, amelyek körbefonnak bennünket, bűnként kísértenek, vagy egyszerűen csak nem odavalók az életünkben, és ahelyett hogy Neked élnénk, és szeretnénk Téged teljes szívből, teljes elménkből és felebarátunkat, mint magunkat, ehelyett ezek az akadályok elveszik ezt a szeretetet, az erőt, az időt és mindent tőlünk.

Bocsásd meg nekünk, hogy ragaszkodunk ezekhez, bár felszólítasz minket, hogy tegyük félre azokat, és mi gyakran mégse tesszük. Bocsásd meg, ha félünk szembenézni terheinkkel, akadályainkkal. Kérünk, adj ehhez bátorságot, és add a Te igédet, amely tiszta és tökéletes tükörként megmutatja, mi van a szívünkben, életünkben. Leleplez minden gondolatot, minden kívánságot, vágyat, cselekedetet, és Hozzád visz, a szabadítás útját is megmutatja.

Kérünk segíts ezért igédre hallgatnunk, Rád figyelnünk abban is. De amikor nem vagyunk Veled csendességben, segíts, hogy ne szakadjunk el Tőled, hanem bármit cselekedjünk, akár együnk, akár igyunk, akkor is azt Rád nézve tehessük meg. Kérünk, hogy ebben formálj bennünket, és köszönjük és hálát is adunk azért, mert már tetted. Hisszük, Urunk, hogy Lelked által végzed ezt a munkát bennünk, de még érezzük, hogy annyi minden van még hátra. Kérünk, adj nekünk kitartást tovább futni, Benned hinni, engedelmességre törekedni.

Köszönjük a testvéri közösséget, amely ebben támogathat bennünket, és mi is egymást. Segíts ezt elfogadnunk, élnünk ezzel az ajándékkal. Kérünk, hogyha az egyikünk el is esik, a másikunk legyen ott felsegíteni. Kérünk így hordozz gyülekezetként továbbra is bennünket.

Eléd hozzuk egyházunkat is, magyar népünket is. Kérünk, hogy szolgáid hirdessék a Hozzád térés lehetőségét, a szabadságot Tebenned, amelyet adsz a bűntől, és kérünk, hogy a szíveket is indítsd fel, hogy ne csak egyet érteni akarjunk Veled, hanem Neked élni mindenestől, teljes valónkkal.

Eléd hozzuk szenvedőinket, betegeinket, lelki terheket hordozókat, gyászolókat. Te legyél az ő erősségük, akire ha néznek, *„erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg”,* mert Tőled van az erejük. Köszönjük, hogy ilyen csodálatos ígéreteket adsz nekünk, és ilyen csodálatos módon munkálkodsz a valóságban is. Kérünk, hogy ebben hadd bízzunk. Mutasd meg, segíts meg, hogy önvizsgálatot tudjunk tartani, de csak azért, hogy ezáltal is szabadabbak lehessünk a Neked való élésre. A szabadságot Te adod, Urunk, kérünk, hogy segíts hallgatnunk erre a felszólításra és vessünk el minden bűnt.

Így maradj velünk, kérünk, kegyelmeddel, ígéreted szerint minden nap, amíg magad mellé nem veszel, míg célba nem érünk Hozzád, és kérünk, hogy hadd lehessen váradalmunk, reménységünk minden nap, hogy akár lehet, hogy már az éjszaka, lehet, hogy már holnap vagy Eléd állunk, vagy Te jössz vissza, de mindenképpen Hozzád kerülhetünk. Add, hogy ne érjen váratlanul bennünket, add, Urunk, hogy legyen hitünk. Kérünk, hogy ha még nem tudunk Benned bízni, akkor adj hitet. És ha már hiszünk, akkor erősíts meg ebben. Így dicsőítsd meg magadat a mi életünkön keresztül, hogy az egyre inkább Rád mutató, Téged követő, Téged szerető hadd lehessen.

Kegyelmedben bízva kérünk, munkáld ezt Szentlelked és igéd által továbbra is Krisztusért!

Ámen.

158 Zsolt 37,5
szöveg: P. Gerhardt, 1653 | fordítás: Sántha K. | dallam: B. Gesius, 1603

